

סנסציית הטיקטוק

החורף

אל קנדי

מחויץ לקמפוס 5

המורשת

סדרת רומן מחוץ לקמפוס, שהפכה לרב־מכר בינלאומי, חוזרת עם אסופה בת ארבע נובלות מאת סופרת רבי־המכר של עיתון הניו יורק טיימס, אל קנדי! פרק חדש זה מגלה את התשובה לשאלה בפי כול: איפה הם היום?

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מארח 'מחוץ לקמפוס' לחצי כאן

אל קנדי

המורשת

רומן מחוץ לקמפוס

מאנגלית: תם פרוו

אל קנדי
המורשת

Elle Kennedy
THE LEGACY
An Off Campus Novel

עורכות ראשיות: ורד רווח-שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן-זיליאני
הגהות: יפעת קלוגר
הגהה אחרונה: ורד בן-דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2021. THE LEGACY by Elle Kennedy
Hebrew language copyright © 2022 Ahavot

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7029-76-3 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

חלק ראשון

הברית

1

לוגן

"היא לגמרי מסתכלת עליי."

"בטחחה, אחי."

"היא כל הזמן מסתכלת לכיוון הזה! היא רוצה אותי."

"אין סיכוי שחתיכה צעירה כמוה מעוניינת בזקן כמוך."

"אני רק בן עשרים ושמונה!"

"ברצינות? אתה עוד יותר עתיק ממה שחשבתי."

אני כובש את צחוקי. אני מצותת לשלישיית סוכני הבורסה האלה כבר עשרים דקות. כלומר, אני לא באמת יודע אם הם סוכני בורסה, אבל הם לבושים בחליפות מחויטות ושותים משקאות יקרים ברובע הפיננסי, אז רוב הסיכויים שהם מתחום הפיננסיים.

אבל אני? אני ספורטאי גדול-ממדים במכנסי ג'ינס קרועים וקפוצ'ון של מותג אנדר ארמור, ששותה באיטיות בקבוק בירה בקצה הבר. היה לי מזל למצוא כיסא פנוי, הבר עמוס הערב עד אפס מקום. עם עונת החגים בעיצומה, הברים בבוסטון מוצפים לקוחות שיצאו לחופש מהעבודה או מהלימודים.

שלושת החבר'ה שאני מרגל אחריהם בקושי העיפו לעברי מבט כשהתיישבתי בכיסא לידם, עובדה שמאפשרת לי להאזין לשיחת החלאות שלהם ללא ידיעתם.

"אז, מה הציון הסופי של בייקר?" שואל אחד מהם.

הוא וחברו הבלונדיני בוחנים את ידידם כהה-השיער – העתיק.
 "שמונה אחוזים," אומר הבחור הראשון.
 הבלונדיני נדיב יותר. "עשרה אחוזים."
 "בוא ניפגש באמצע וניתן לו תשעה. אלה סיכויים של תשעה
 לאחד."

במחשבה שנייה, אולי הם לא מתחום הפיננסים. ניסיתי להבין את
 החישוב שלהם, אבל הוא נשמע לי שרירותי לגמרי וחסר בסיס מתמטי
 כלשהו.

"תזדיינו שניכם. הסיכוי שלי הרבה יותר גבוה מזה," מוחה בייקר.
 "ראיתם את השעון הזה בכלל?" הוא מרים את פרק ידו השמאלי
 ומשוויץ ברולקס המבריק.

"תשעה לאחד," חוזר הבחור הראשון. "זה מה יש."
 מר רולקס רוטן בעצבים וזורק כסף על השולחן. השניים עושים
 כמוהו.

ממה שהצלחתי להבין, המשחק שלהם מתנהל פחות או יותר ככה:
 שלב 1: אחד מהם בוחר אישה כבר.

שלב 2: השניים האחרים מחשבים (אם אפשר לקרוא לזה ככה) את
 הסיכויים שהבחור הראשון ישיג את מספר הטלפון שלה.

שלב 3: הם זורקים ערמות כסף על הבר.

שלב 4: הבחור ניגש לבחורה, שמסרבת לו, כמובן. הוא מאבד את
 כספי ההימור, אבל מייד מקבל אותם בחזרה בסיכוב הבא כשהבחור
 הבא גם נדחה.

זה משחק מטומטם וחסר טעם.

אני לוגם מהבירה וצופה בשעשוע כשמר רולקס ניגש בביטחון אל
 אישה מהממת בשמלת מעצבים צמודה.

היא מעקמת את אפה כשהוא מתקרב, משמע שחבריו עומדים
 להרוויח קצת מזומנים. החבר'ה האלה אומנם לבושים בחליפות יקרות,
 אבל הם בכל זאת לא מתקרבים לליגה של הנשים שנמצאות כבר
 הזה. ונשים איכותיות בדרך כלל לא מתייחסות בסבלנות לחמורים
 ילדותיים, מפני שהן יודעות שהן יכולות למצוא מישהו טוב יותר.

לסתו של מר רולקס קפוצה כשהוא חוזר אל החבורה. בידיים ריקות. חבריו מריעים ואוספים את כספי הזכייה שלהם.

בדיוק כשהבלונדיני עומד לבחור מטרה חדשה, אני מניח את כוס הבירה על הבר המבריק ואומר באיטיות, "גם אני יכול לשחק?" שלושה ראשים מסתובבים לכיווני. מר רולקס רואה את בגדיי הפשוטים ומחייך בזחיות. "כן, מצטער, גבר. המשחק הזה מחוץ לתקציב שלך."

אני מגלגל את עיניי, שולף את הארנק מכיסי ומחטט בו – באופן שמאפשר להם לראות את כל השטרות שבפנים. "בואו נבחן את התיאוריה הזאת," אני אומר בנועם.

"ישבת והקשבת לנו עד עכשיו?" הבלונדיני דורש לדעת. "זה לא כאילו הייתם שקטים. וחוץ מזה, אני אוהב להמר. לא משנה על מה – אני שם. ועכשיו, מה הסיכויים שלי עם...?" אני מעביר את מבטי באיטיות על החלל הצפוף. "איתה," אני מסיים.

במקום לעקוב אחר מבטי, שלושת זוגות העיניים נשארות עליי. הם אומדים אותי במשך רגעים ארוכים, כמנסים להחליט אם אני עובד עליהם. אז אני יורד מהכיסא בקפיצה ומתקרב אל השלישייה. "תסתכלו עליה. היא אש. אתם חושבים שאפס כמוני יכול להשיג את המספר שלה?"

מר רולקס הוא הראשון להוריד את המגננות. "היא?" הוא אומר ונד בראשו בחוסר דיסקרטיות לעבר הבחורה היפה שמזמינה משקה מהברמן. "אתה מתכוון לילדונת התמימה?"

הוא לא טועה. בהחלט יש בה משהו תמים. צודריתה המעורדנת חושפת נמשים על אפה, ושיערה החום־בהיר נופל סביב כתפיה, במקום שיהיה אסוף בתסרוקת מסובכת כמו חלק מהבחורות פה. למרות הסוודר השחור ההרוק שלה וחצאיתה הקצרה, היא נראית יותר כמו הבת של השכן מאשר חתלתולת מין.

החבר כהה השיער נוחר בבוז. "כן, שיהיה בהצלחה." אני מרים גבות. "מה, אתה לא חושב שיש לי סיכוי?" "גבר, תסתכל עליך. אתה, מה? ספורטאי, נכון?"

"או שהוא ספורטאי או שהוא על סטרואידיים," צוחק הבלונדיני. "אני אתלט," אני מאשר, אבל לא חושף פרטים נוספים. הגברים האלה מן הסתם לא מעריצי הוקי שרופים, אחרת הם היו מזהים אותי כשחקן החדש בנבחרת של בוסטון.

ואולי לא. זה לא כאילו שביליתי יותר מדי זמן על הקרח מאז שקידמו אותי מקבוצת הבת בליגת הפיתוח אל ליגת המקצוענים. אני עדיין מנסה להוכיח את עצמי למאמן ולחבריי לקבוצה. אם כי בכל זאת עזרתי לבשל שער במשחק האחרון, וזה היה מגניב. אבל היה עדיף אילו הייתי מבקיע שער.

"כן, מתוקה כזאת תפחד ממך מדי," מודיע לי מר רולקס. "הסיכויים שתשיג את המספר שלה הם... עשרים לאחד."

החברים שלו מסכימים. "זה סיכוי של עשרים וחמישה אחוזים," אחד מהם אומר. כי, שוב, המתמטיקה שלהם נטולת כל היגיון. "ואם אני רוצה להשיג יותר ממספר טלפון?" אני קורא עליהם תיגר.

הבלונדיני מגחך. "אתה רוצה לדעת מה הסיכוי שתיקח אותה הביתה? מאה לאחד."

אני מסתכל שוב על הברונטית. היא נועלת מגפוני זמש שחורים עם עקבים עבים, יושבת בשיכול רגליים ולוגמת מהמשקה שלה בחינניות. היא חמודה ברמות.

"מאתיים דולר שהיא תוקעת את הלשון שלה בגרון שלי בתוך חמש דקות," אני מתרברב בחיוך זחוח.

חבריי החדשים פורצים בצחוק ספקני.

"אה, בטח, אחי," מצחקק מר רולקס. "במקרה שלא שמת לב, הנשים בחור הזה על רמה. אף אחת מהן לא תתמוזמז איתך בפומבי."

אני כבר זורק מאתיים על הבר. "מפחדים מהאון המיני שלי, הא?" אני לועג להם.

"הא! בסדר. אני בפנים," אומר הבלונדיני ומניח שני שטרות מעל לשלי. "קדימה, תן לה הזדמנות לזרוק את התחת שלך מכל המדרגות, מר מאהב."

אני מרים את הכוס ומרוקן את מה שנשאר מהבירה. "נוזל אומץ", אני אומר לשלישייה, ומר רולקס מגלגל את עיניו. "ועכשיו, תסתכלו ותלמדו."

אני קורץ ומתרחק באיטיות. תשומת ליבה מופנית אליי מייד. פיה מתעקל קלות בחיוך מרומז, אם כי ביישנותה מרככת אותו. פאק, השפתיים שלה יפות. מלאות וורודות ומבריקות.

כשמבטינו נפגשים, כל שאר האנשים כבר כמו נעלמים. עיניה החומות יפות ומלאות הבעה, וכרגע הן מביעות רעב מתוק שמאיץ את הדופק שלי. אני לכוד במסלול שלה, ורגליי מאיצות כמו מעצמן. כעבור שנייה אני כבר לידה, מברך אותה לשלום ב"היי, צרוד. היי, היא עונה.

היא צריכה להטות את ראשה כדי להסתכל עליי, היא יושבת ואני מיתמר מעליה. תמיד הייתי בחור גדול, אבל התנפחתי עוד יותר מאז שהתחלתי לשחק הוקי בליגה א'. החלקה כנבחרת מקצועית דורשת הרבה מהגוף.

"אני יכול להזמין אותך למשקה?" אני מציע.
היא מרימה את הכוס המלאה שלה. "לא, תודה. כבר יש לי משקה."
"אז אני אקנה את הבא."
"לא יהיה עוד אחד. אני לא סומכת על עצמי."
"ולמה בדיוק?"

"אני חלשה. משקה אחד ואני כבר קצת שיכורה." שפתיה מתעקלות בחיוך קטן. "שני משקאות ואני מתנהגת לא יפה."
לעזאזל, הזין שלי זו בתגובה. "כמה לא יפה?" אני אומר ארוכות. היא אומנם מסמיקה, אבל לא מתחמקת מהשאלה. "מאוד לא יפה."

אני מחייך אליה ואז מסמן למלצר לבוא בתנועת יד מהירה ומוגזמת. "עוד משקה לגברת," אני קורא אליו.
היא צוחקת, והצליל המלודי מעביר בי זרמים של ריגוש. אני נמשך אליה בטירוף.

במקום להתיישב בכיסא הריק לידה, אני נשאר לעמוד. אבל אני בכל זאת מתקרב אליה קצת, והברך שלה מתחככת קלות בירך שלי. אני נשבע שאני שומע את נשימתה נעצרת לשנייה מהמגע החטוף.

אני מעיף מבט הצידה ורואה שהחברים החדשים שלי צופים בנו בעניין. מר רולקס טופח על השעון שלו בדרמטיות, מזכיר לי שהשעון דופק.

"אז, תקשיבי..." אני מקרב את שפתיי לאוזנה כדי שהיא תוכל לשמוע אותי. הפעם אני רואה שנשימתה נעתקת. שדיה הזקורים מתרוממים כשהיא שואפת בחדות. "החברים שלי נתנו לי סיכוי של עשרים וחמישה אחוזים להשיג את המספר שלך." עיניה מרקדות בשוכבות. "וואו. הם לא ממש מאמינים בך, הא? אני מצטערת."

"אל תצטערי. כבר ניצחתי עם סיכויים קלושים מזה. אבל... אבל לא אגלה לך סוד..." פי מלטף את תנוך האוזן שלה כשאני לוחש, "אני לא רוצה את המספר שלך."

היא נרתעת בהפתעה, ומבטה מייד פוגש בשלי. "אתה לא?"
"לא."

"אז מה אתה רוצה?" היא מרימה את המשקה ולוגמת בזריזות. אני חושב על זה לרגע. "אני רוצה לנשק אותך." היא פולטת צחוק מופתע. "בטח. אתה רק אומר את זה כי אתה מקווה שאני אעשה את זה, ואז תוכל להוכיח לחברים שלך שאתה לא לוזר."

אני מביט שוב מעבר לכתפי. מר רולקס עוטה חיוך מדושן עונג. הוא טופח שוב על השעון שלו. תיק תק. חמש הדקות שלי כמעט הסתיימו. גם השעון שלי מגלה לי שנשארו לי רק שתיים.

"לא, אני אומר לה. "לא בגלל זה אני רוצה לנשק אותך."
"באמת?"

"באמת." אני מלקק את שפתי התחתונה. "אני רוצה לנשק אותך"

כי את האישה הכי סקסית בכר הזה." אני מושך בכתפי. "וחוץ מזה, ברור לי שגם את רוצה את זה."

"למה נראה לך?" היא קוראת עליי תיגר.

"כי לא הפסקת להסתכל על הפה שלי מאז שהגעתי לפה."

היא מצמצמת את עיניה.

"את מבינה," קצות אצבעותיי מרפרפות על זרועה הדקיקה. אני לא נוגע בעור חשוף, אבל היא בכל זאת רועדת. "החברים שלי חושבים שאת ילדה טובה ותמימה. הם הזהירו אותי שמישהו כמוני יגרום לך להרגיש מאוימת. מישהו מחוספס ובוטה. אבל את יודעת מה אני חושב?"

"מה?" היא נשמעת חסרת נשימה.

"אני חושב שאת אוהבת חספוס ובוטות." אני שוב מתקרב אליה. היא עונדת עגיל יהלום קטנטן, ואני לא יכול שלא להעביר עליו את קצה לשוני.

עוד שאיפה חדה, ואני נמלא תחושת סיפוק.

"לדעתי את בכלל לא תמימה," אני ממשיך. "לדעתי את לא ילדה טובה. לדעתי, כרגע את רק רוצה לדחוף את הלשון שלך לפה שלי ולהעביר את הציפורניים שלך במורד הגב שלי ולתת לי לזיין אותך ממש פה מול כולם."

היא נאנחת בקול.

חיוך זחוח מתפשט על פניי, ובדיוק אז היא אוחות בעורפי ומושכת אותי אליה לנשיקה חזקה.

"אתה צודק," היא לוחשת לעומת שפתיי. "אני בכלל לא ילדה

טובה."

הזין שלי עומד עוד לפני שהלשון שלה בכלל חודרת לפי. וכשהיא סוף סוף נכנסת וגולשת אל בין שפתיי הפשוקות, אני זה שנאנח. יש לה טעם של ג'ין וסקס, ואני מנשק אותה בחזרה ברעב, כל אותו הזמן מודע לשריקות ולקריאות שנשמעות מסביבנו. אני בטוח שכמה מהצעקות מגיעות מחבריי, סוכני המניות, אבל אני עסוק מדי מכדי ליהנות מהתדהמה שלהם.

כשלשוני מלטפת את שלה, אני מכניס בעדינות אחת מרגליי אל בין ירכיה הרכות. מניח לה להרגיש בדיוק עד כמה אני קשה. "או, אלוהים," היא ממלמלת. היא עוצרת את הנשיקה, עיניה בורקות בתאוה טהורה. "בוא נצא מפה ונסיים את זה במקום פרטי?" "לא. אני רוצה אותך עכשיו." קולי מחוספס כמו חצץ.

היא ממצמצת. "עכשיו?"

"מממ-המממ." אני מניח אחת מידיי על מותניה הצרים ומניע אותה בלטיפה מתגרה. "שמעתי ששירותי הנשים ממש מרווחים, תאים פרטיים..."

היא מניחה את כף ידה במרכז החזה שלי, אבל לא כדי להדוף אותי מעליה. גם היא מתגרה בי שעה שמבטה הלהוט מטייל לכל אורך גופי. ואז היא מטה את ראשה ושואלת, "מה החברה שלך תגיד?" אני שולח לה חיוך בוטה. "היא תגיד... מהר יותר, ג'ון, אני רוצה לגמור."

גרייס שוב נאנחת.

"זה מה שחשבת", אני מקניט, אבל הבחורה שלי לא נראית מוטרדת.

לפעמים קשה לי להאמין שפעם היא הייתה אותה סטודנטית שנה א' מהוססת ופטפטנית שבטעות נכנסתי לחדר המעונות שלה. שגרייס אייברס המתוקה שבה התאהבתי היא אותה אישה חסרת מורא שיושבת לפני עכשיו, אותה שובבה סקסית שעומדת לתת לי לזיין אותה בשירותים.

נכון, גרייס בחרה את הבר הזה וביררה עד כמה חדרי השירותים נקיים לפני שהסכימה לתרגיל משחקי התפקידים שלנו הלילה. אז כן, היא עדיין אותה בחורה מוזרה שפגשתי לפני שנים. אבל היא במקרה גם החברה הלוהטת והרעבה-לסקס שלי.

אני אוחז בידה ועוזר לה לקום מהכיסא. אני עוד קשה כמו אבן וזקוק לפורקן. מנשימותיה הרדודות אני יודע שהיא מגורה בדיוק כמוני.

"אז, מה את אומרת?" אני שואל, ומשפשף את כף ידה באגודלי.

גרייס מתרוממת על קצות המגפיים שלה ומצמידה את שפתייה לאוזני. "מהר יותר, ג'ון, אני רוצה לגמור."
אני מחניק צחוק נואש וצועד בעקבותיה אל המסדרון האחורי. לפני שאנחנו עוברים בפתח הדלת, אני זורק מבט אחרון מעבר לכתפי. סוכני המניות בוהים בי בתדהמה, כאילו אני חיזר מכוכב אחר. אני מצביע על הכסף שעל הבר ונד בראשי באדיבות, כאומר, כולו שלכם. אני לא צריך לזכות בהתערבות מטופשת. אני כבר הגבר בר המזל ביותר כבר.

2

לוגן

"באמת לא היית צריך לעשות את זה," מתעקש אבא של גרייס כשאני סוגר את מכסה המנוע של רכב השטח שלו. "לא שאני לא מעריך את זה, אבל אני מרגיש כמו טמבלול כי אני מכריח אותך לעבוד בערב חג המולד."

אני מעביר מטלית נקייה על סנטרי כדי לנגב ממנו את שמן המנועים, ומתאמץ בכל כוחי שלא לצחוק. אני ממש אוהב את טים אייברס, אבל יש משהו מאוד מטריד בגבר בוגר שמשתמש במילים כמו "טמבלול".

בארבע השנים שאני יוצא עם הבת שלו, אני יכול לספור על יד אחת את כמות הפעמים ששמעתי אותו מקלל, בניגוד מוחלט לחינוך שאני קיבלתי. אני גדלתי עם אבא אלכוהוליסט שכל מילה שנייה שיצאה מפיו הייתה קללה. פעם, אימי המסכנה נאלצה להגיע לפגישה עם מנהלת הגן שלי כי קראתי לאחד הילדים "פרצוף חרא מזדיין". הו, אלה היו הימים... ימים מאוד רעים ואומללים.

למזלי, מאז הכול השתנה. אבא שלי פיכח כבר כמעט ארבע שנים. וגם אם לא יישרנו את ההדורים לגמרי, אני לפחות כבר לא שונא אותו. למען האמת, בתקופה האחרונה אני חושב על אבא של גרייס כעל דמות אבהית. הוא בחור הגון, אם מתעלמים מהעובדה שהוא מעדיף פוטבול על הוקי. אבל אף אחד לא מושלם.

"טים. גבר. אני לא אתן לסוג-של-אבא שלי לשלם על החלפת שמן כשאני יכול לעשות את זה בחינם," אני מודיע לו. "עברתי במוסך שלנו כילד. אני יכול להחליף שמן בעיניים עצומות."
 "אתה בטוח?" הוא מתקש ומסדר את משקפיו הדקים על גשר אפו. "אתה יודע שלא הייתי מנצל אותך, בן."

בן. לעזאזל, הכינוי תמיד מרגש אותי. אין לטים שום סיבה טובה לקרוא לי ככה. זה לא כאילו שגרייס ואני נשואים או משהו. עוד כשרק התחלנו לצאת, חשבתי שהוא כנראה מסוג האנשים שקוראים לכל מי שציער מהם "בן". אבל לא. הוא קורא כך רק לי. ואני לא יכול להכחיש שאני אוהב לשמוע את זה.

"אני יודע שלא היית עושה את זה, ובגלל זה הצעתי," אני מבטיח לו. "וכמו שכבר אמרתי, שלא תעז לנסוע שוב לסוכנות זוללת הכסף שלך לתיקונים. אחי יטפל בך. בחינם."

"מה שלום אחיך בזמן האחרון?" אבא של גרייס נועל את הרכב שלו וניגש אל דלת החניה.

אני יוצא אל שביל הגישה בעקבותיו, והאוויר הצונן מייד מקרר את פניי. עדיין לא ירד בהייסטינגס שלג החורף, אבל גרייס אמרה שלפי התחזית, מחר בבוקר אמור לרדת הרבה. מושלם. אני אוהב חג מולד מושלג.

"ג'ף בסדר," אני עונה. "הוא ביקש ממני לאחל לך חג שמח. הם מצטערים שהם לא יכלו להגיע לארוחת הערב היום."

אחי ואשתו, קיילי, מבלים את תקופת החגים במקסיקו השנה, עם המשפחה של קיילי. זה יום הנישואים הארבעים של ההורים שלה, אז הם החליטו לערוך את החגיגה הגדולה ביעד שטוף-שמש. עם זאת, אמא שלי ואבי החורג, דייוויד, יצטרפו אלינו הערב, וזה אמור להיות כסף. גרייס ואני תמיד נהנים לראות את אביה, הביולוג המולקולרי הקפדן, משוחח עם אבי החורג, רואה החשבון המשעמם להחריר. בשנה שעברה התערבנו על כמות נושאי השיחה המשעממים שהם יצליחו לדבר עליהם בערב אחד. גרייס ניצחה עם הימור של שנים-עשר. אני ניחשתי עשרה, אבל המעטתי בערך העניין החדש

של טים בבקבוקי חלב עתיקים ובאוסף פילי הקרמיקה החדש של דייוויד.

"גם ג'וזי מצטערת שהיא לא תוכל להגיע," אומר טים בהתייחס לאמא של גרייס, שמתגוררת בפריז. טים וג'וזי אומנם התגרשו לפני שנים, אבל הם עדיין קרובים.

שלא כמו הוריי, שלא מסוגלים להיות באותו חדר, אף על פי שאבא שלי פיכח עכשיו. גרייס ואני כבר ניהלנו לא מעט שיחות על מה שיקרה כשנתחתן – כשנתחתן, לא אם נתחתן, כי נו, באמת. נועדנו זה לזו ושנינו יודעים את זה. אבל זה מלחיץ אותנו, כשאנחנו חושבים על איך נתמודד עם עניין ההזמנות. בסופו של דבר החלטנו שכנראה נערוך חתונת בזק כדי לחמוק מכל הדרמה, כי אין סיכוי שאמא תגיע אם אבא יהיה שם.

לא שאני מאשים את אמא שלי. אבי הפך את חייה לגיהינום במהלך הנישואים שלהם. היא הייתה זאת שהתמודדה עם שנים של התקפי זעם שיכורים, אובדני הכרה וביקורים בגמילה, תוך שהיא מנסה לגדל שני בנים פחות או יותר בכוחות עצמה. אני לא חושב שהיא אי פעם תשנה את דעתה. זה נס שג'ף ואני הצלחנו למצוא בליבנו מידה מסוימת של מחילה כלפיו.

"אתה כבר יודע אם לוח הזמנים שלך יאפשר לך לנסוע לפריז עם גרייס הקיץ?" הוא שואל כשאנחנו עוברים בצד הבית בדרכנו אל המרפסת שמקיפה אותו.

"תלוי אם הקבוצה תעפיל לפלייאוף. כלומר, מצד אחד חודשיים בפריז נשמעים אש. אבל זה אומר שלא נשחק בפוסט-עונה, וזה מבאס תחת."

טים מגחך. "רואה, אם היית משחק פוטבול, העונה הייתה מסתיימת בפברואר, ואז היית יכול לצאת לטיול..."

"ביום מן הימים, אדוני, אני אקשור אותך לכיסא ואכריח אותך לצפות במשחקי הוקי ללא הפסקה, עד שלא תהיה לך ברירה אלא לאהוב את זה."

"זה לא יצליח לך," הוא אומר בעליצות.

אני מחיך. "אתה צריך להאמין יותר בכישורי העינוי שלי." בדיוק כשאנחנו מגיעים למדרגות המרפסת, מסחרית חומה וגדולה עוצרת ליד המדרכה שממול לבית. אני מתבלבל לשנייה כשאני חושב שאלה אמא ודייוויד, עד שאני מבחין בלוגו של ירפי-אס. "הם עדיין עושים משלוחים?" מתפלא טים. "כשש בערב בחג המולד? בחור מסכן."

הבחור מסכן, ללא ספק. השליח נראה סחוט ותשוש כשהוא צועד לקראתנו לאורך השביל. הוא מחזיק קופסת קרטון בידו האחת, ומכשיר נייד מגושם בשנייה.

"שלום, חבר'ה," הוא אומר כשהוא מגיע אלינו. "חג שמח, מצטער להפריע לכם. אתם המשלוח האחרון שלי להיום – בשביל גרייס אייברס?"

"חג שמח," אומר טים. "זאת הבת שלי. היא בפנים, אבל אני יכול לרוץ פנימה ולקרוא לה אם היא צריכה לחתום לך על המשלוח." "אין צורך. כל אחד מבני הבית יכול לחתום לי." הוא מוסר לו את מכשיר הטלפון ועט פלסטיק. אחרי שאבא של גרייס חותם לו, השליח נפרד מאיתנו וממהר לחזור למסחרית שלו. ללא ספק להוט לחזור הביתה אל משפחתו. "מי השולח?" אני שואל.

טים בודק את כתובת המוען. "לא כתוב שם. רק תיבת דואר בבוסטון."

החבילה בגודל כשישים סנטימטרים על שישים סנטימטרים, וכששים מוסר לי אותה, אני שם לב שהיא לא כבדה במיוחד. אני מצמצם את עיניי. "מה אם זאת פצצה?"

"אז היא תפוצץ ונמות, והאטומים שמרכיבים אותנו ימצאו לעצמם דברים חדשים לעשות ברחבי היקום."

"וחג שמח לכולנו!" אני אומר בשמחת חג מוגזמת, ואז מגלגל אליו את עיניי. "אתה ממש משבית שמחות, אדוני, אתה יודע את זה?" "מה זה?" שואלת גרייס כשאנחנו נכנסים לסלון של הבית הוויקטוריאני הגדול.

"אני לא בטוח. זה הרגע הגיע." אני מושיט לה את הקופסה.
"בשבילך."

גרייס נושכת את שפתה במתיקות כפי שהיא תמיד עושה כשהיא חושבת. מבטה נודד אל העץ המקושט להפליא ולעֲרְמוֹת המתנות העטופות בקפידה שמתחתי. "אני לא חושבת שאפשר להניח אותה מתחת לעץ," היא מחליטה לבסוף. "הכפייתיות שלי בחיים לא תניח לי לישון עד הבוקר בידיעה שיש קופסה אחת מטופשת שלא נראית קסומה."

אני פולט נחרת צחוק. "אני יכול לעטוף אותה אם את רוצה."
"לא נשאר עוד נייר עטיפה."

"אז אני אשתמש בנייר עיתון. או נייר חום."
החברה שלי מסתכלת עליי. "אני אעמיד פנים שלא אמרת את זה."
אבא שלה צוחק, כי הוא בוגד.

"טוב, אז פשוט תפתחי אותה עכשיו," אני אומר לה. "אנחנו בכלל לא יודעים מי השולח, מבחינה טכנית יכול להיות שזאת בכלל לא מתנת חג מולד רשמית. אני בטוח בחמישים אחוז שזאת פצצה, אבל אל תדאגי, יפיפיה, אבא שלך הבטיח לי שהאטומים שלך ימצאו ייעוד חדש אחרי שנתפוצץ."

גרייס נאנחת. "לפעמים אני לא מבינה אותך."

ואז היא צועדת למטבח בצעדים נרגזים בחיפוש אחר מספריים. אני מתפעל מהישבן שלה, שנראה מעולה במכנסי הטייטס האדומים הצמודים שלה. היא התאימה להם סוודר עם פסים באדום-לבן. אבא שלה לובש סוודר דומה, אבל שלו ירוק-אדום ועליו דוגמה סרוגה-בריטול של איל צפון, ומוקדם יותר, כשהוא רק נכנס לחדר, טעיתי וחשבתי שמדובר בחתול. מסתבר שאמא של גרייס סרגה לו את הפריט המזעזע כשגרייס הייתה קטנה. בתור מישוהו שלא בילה הרבה חגים שמחים בחיק משפחתו, עליי להודות שאני ממש בקטע של כל מסורות החג המוזרות של משפחת אייברס.

"בסדר, בואו נראה מה יש לנו פה." גרייס נשמעת נרגשת כשהיא חותכת את נייר הדבק שעל הקופסה.

שהגוון נראה לא טבעי, עיניו הכחולות גדולות וחסרות חיים, גבותיו השחורות עבות באופן מוזר, פיו קטן ואדום ושיערו שחור עם מפרצים מפוארים. הוא לובש טוניקה כחולה, עונד צעיף לבן על צווארו, ז'קט ומכנסיים קצרים ושחורים, ונעליים אדומות מבריקות.

הוא הדבר המפחיד ביותר שראיתי מימי.

"זהו זה," אומרת גרייס. "אסור לך להישאר חבר של גארט. אני

רצינית."

"להגנתו ייאמר שדין התחיל את זה," אני מצייץ.

"אתה גם לא יכול להישאר חבר שלו. אתה יכול להשאיר את

טאקר כי אני יודעת שהוא שונא את זה בדיוק כמוני."

"ואת חושבת שאני אוהב את זה?" אני מביט בה בתדהמה.

"תסתכלי על הדבר הזה!" אני מנופף באלכסנדר בפרצופה של גרייס,

שמתכופפת וזזה כדי להתחמק מזרועותיו הקצרות המתנפפות.

"אני לא מבין," אומר טים בהיסוס ומושיט את ידו לעבר הבובה.

"היא יוצאת מן הכלל! תסתכלו על מלאכת היד." הוא מתפעל מהבובה

שעה שבתו ואני מביטים בו באימה.

"לכל הרוחות, אבא," נאנחת גרייס. "עכשיו הוא יזהה את מגע

היד שלך."

"זה יוצר בגרמניה?" הוא ממשיך לבחון את אלכסנדר. "זאת נראית

כמו מלאכה גרמנית. מהמאה התשע-עשרה?"

"הידע שלך בבובות עתיקות מאוד מטריד אותי," אני אומר בכנות.

"ואנחנו לא צוחקים, אדוני. תניח אותו לפני שהוא יתקבע עליך.

בשבילנו כבר מאוחר מדי – הוא כבר מכיר אותנו. אבל אתה עוד

יכול להציל את עצמך."

"ממה?"

"הוא רדוף," עונה גרייס בעגמומיות.

אני מהנהן. "לפעמים הוא ממצמץ אליך."

טים מעביר את אצבעותיו על העפעפיים הניתנים להזזה. "המנגנון

הזה בן מאות שנים. אם העיניים נפקחות ונעצמות מעצמן, זה כנראה

נגרם מבלאי."

"תפסיק לגעת בו," מפצירה בו גרייס.

ברצינות. הוא רוצה למות או משהו? כלומר, אני יודע שגארט רוצה למות, כי די ברור לי שהוא רוצה שארצה אותו בפעם הבאה שניפגש. אני אוהב את גארט גרהם כמו אח. הוא החבר הכי טוב שלי. הוא חבר הקבוצה שלי. הוא פאקינג אדיר. אבל לעשות לנו את זה **בחג המולד?**

נכון, בעיקרון ניצלתי לרעה את הזכויות שלי כמי שמחזיק במפתח הרזרבי שלו לפני כמה חודשים כדי להגניב את אלכסנדר לבית של גארט והחברה שלו לכבוד יום הולדתה של האנה. אבל בכל זאת.

"אכפת לך אם אצלם כמה תמונות ואנסה לבדוק כמה הוא שווה?"

שואל טים, האקדמאי החנון שבו מרים את ראשו.

"אל תטרח. הוא עלה ארבע אלף," אני עונה.

גבותיו מתרוממות. "ארבעת אלפים דולר?"

גרייס מהנהנת באישור. "זאת סיבה נוספת שאנחנו לא יכולים לזרוק אותו לפח. משהו בזה לא נראה מתאים, לזרוק כל כך הרבה כסף."

"דין קנה אותו לפני כמה שנים במכירה פומבית של עתיקות," אני מסביר. "בפרטים שלו נרשם שהוא רדוף, אז דין חשב שזה יהיה קודע אם נקנה את הבובה לבת של טאק, שהייתה, כאילו, תינוקת בזמנו. סברינה התחרפנה, אז היא חיכתה כמה חודשים שדין ואלי יגיעו העירה ושיחדה מישהו במלון שלהם שישאיר את הבובה על הכרית של דין."

גרייס מצחקקת. "אלי אמרה שהוא צרח כמו ילדה קטנה כשהוא

הדליק את האור וראה את אלכסנדר שם."

"ועכשיו זה קטע," אני מסיים בספק חיוך, ספק אנחה. "בעיקרון,

כולנו שולחים את אלכסנדר זה לזה ברגעים שלא מצפים לו."

"מה המוכר אמר?" שואל טים בסקרנות. "מתלווה לזה סיפור

כלשהו?"

גרייס נדה בראשה. "אבא. בבקשה תפסיק לקרוא לו 'זה'. הוא יכול

לשמוע אותך."

"הוא הגיע עם כרטיס מידע כלשהו," אני עונה במשיכת כתפיים. "אני לא זוכר אצל מי הוא נמצא כרגע, אבל בעיקרון קוראים לו אלכסנדר. הוא שייך לילד קטן בשם וילי שמת במסע לקליפורניה בתקופת הבהלה לזהב. מסתבר שכל המשפחה גוועה ברעב, חוץ מוילי. הילד המסכן הסתובב במשך ימים וחיפש עזרה עד שהוא בסוף נפל לנזיק, שבר את הרגל ושכב שם עד שהוא מת."

גרייס רועדת. "מצאו אותו מחבק את אלכסנדר לחזה שלו. מוכר הבובות הפסיכופת אמר שהנשמה של וילי נכנסה לאלכסנדר רגע לפני שהוא מת."

עיניו של טים נפערות. "אלוהים. זה פאקינג אפל."
 "לסתי נשמטת. "אדוני. יכול להיות שקיללת?"
 "איך אפשר שלא לקלל?" הוא מחזיר את אלכסנדר לקופסה וסוגר את הקרטון. "למה שלא נעלה אותו לעליית הגג? ג'ין ודייוויד יהיו פה בכל רגע. אנחנו לא רוצים לחשוף אותם לזה."
 טים אייברס מהנהן בהחלטיות ומתרחק עם הקופסה בידיו. אני באמת לא יודע אם הוא רציני או אם הוא סתם מנסה לרצות אותנו. שפתיי מתעקלות בצחוק כשאני פונה אל גרייס. "הנה. אלכסנדר גורש לעליית הגג. מרגישה יותר טוב?"
 "הוא עדיין בתוך הבית?"
 "טוב, כן –"

"אז לא. אני לא מרגישה יותר טוב."
 אני אוחד במותניה בחיוך ומושך אותה אליי. ואז מרכין את ראשי ומעביר את שפתיי על שלה. "ועכשיו? אני לוחש."
 "קצת יותר טוב," היא משנה את תשובתה.
 כשאני מנשק אותה שוב, היא מתמוססת לעומתי וכורכת את זרועותיה סביב צווארי. פאק. אני כל כך מתגעגע לזה כשאני בנסיעות. ידעתי שחיייו של שחקן הוקי מקצועי יהיו קשים, אבל לא ידעתי עד כמה אתגעגע לגרייס בכל פעם שאיאלץ לעזוב את העיר.
 "אני שונאת את העובדה שאתה צריך לנסוע שוב," היא אומרת לעומת שפתיי. מסתבר שהיא חושבת על אותו הדבר בדיוק.

"רק בעוד כמה ימים, אני מזכיר לה.

היא נושכת את שפתה ומצמידה את לחייה לשריר החזה השמאלי שלי. "זה בכל זאת לא מספיק זמן," היא אומרת, קולה כה רפה עד שאני בקושי שומע אותה.

אני שואף את הניחוח המתוק של שיערה ומחבק אותה. היא צודקת. זה בכלל לא מספיק זמן.

3

גרייס

כמה ימים אחרי חג המולד, לוגן נוסע לחמישה ימים של משחקים בחוף המערבי. בוודאי שהוא נוסע, כי לוחות זמנים מתנגשים כבר פחות או יותר הפכו לדרך החיים שלנו.

הלימודים בפגרה לתקופת החגים ואני בבית? לוגן לא פה. ללוגן יש כמה לילות פנויים והוא בבית? אני תקועה בקמפוס אוניברסיטת ברייאר בהייסטינגס, נסיעה בת ארבעים וחמש דקות מהבית שלנו.

בחרנו את בית הלכנים הדר־קומתי מפני שהוא נמצא בדיוק בחצי הדרך בין הייסטינגס ובוסטון, שם מחליקה הקבוצה של לוגן. החורפים בניו אינגלנד יכולים להיות בלתי צפויים. כשמזג האוויר מחורבן, הנסיעות שלנו בדרך כלל ארוכות פי שניים, מה שגוזל מהזמן היקר שנשאר לנו יחד. אבל עד שאסיים את הלימודים, זאת הפשרה שהגענו אליה.

למזלי, אני מסיימת ללמוד באופן רשמי במאי, ושנינו נרגשים למצוא בית חדש בבוסטון. אם כי... אני לא יודעת מה נעשה אם אמצא עבודה מחוץ לבוסטון. לא דיברנו על האפשרות הזאת. אני מתפללת שלא נצטרך.

אף שזאת פגרת החורף, הרדיו ותחנת הטלוויזיה של הקמפוס עוד פתוחים ומתפקדים כרגיל, אז אני נוסעת לעבודה יום אחרי שלוגן

נוסע. השנה אני מנהלת את התחנה, כך שיש לי הרבה אחריות – ואני מתעסקת עם הרבה בולשיט בין-אישי. אני כל הזמן מתמודדת עם אגו מסוגים שונים ועם האישיות הקשה של "הכישרונות", והיום לא שונה. אני מכבה מספר שריפות קטנות, כולל תיווך של ויכוח בנושא היגינה אישית בין פֵּייס ואוֹוֹלין, שני המנחים של תוכנית הרדיו הפופולרית ביותר בבריאר.

קרן האור היחידה בבוקר המטורף שלי היא ארוחת הבראנץ' עם שותפתי לחדר לשעבר, דייזי. כשסוף סוף מגיע הזמן לפגוש אותה, אני מוצאת את עצמי כמעט רצה כל הדרך אל בית הקפה של הקמפוס.

באורח פלא, היא תפסה לנו שולחן קטן מאחור. הישג מרשים בהתחשב בעובדה שבית הקפה תמיד עמוס עד אפס מקום, ללא קשר ליום או לשעה.

"היי!" אני אומרת בשמחה כשאני מסירה את המעיל שלי.

דייזי מזנקת על רגליה כדי לחבק אותי. גופה חמים מפני שהגיעה לבית הקפה לפני זמן מה, שעה שאני קרה כמו פסל קרח אחרי המסע המקפיא שלי לאורך הקמפוס.

"אויש! את קפואה! שבי – הזמנתי לך לאטה."

"תודה," אני אומרת בהערכה. "יש לי רק שעה, אז בואי נאכל,

כאילו, ברגע זה."

"כן, גבירתתי."

כעבור רגע אנחנו יושבות ובוחנות את התפריט, שלא מכיל יותר מדי פריטים משום שבית הקפה מגיש רק כריכים ומאפים. אחרי שדייזי ניגשת לדלפק ומזמינה לנו אוכל, אנחנו לוגמות מהמשקאות שלנו ומחכות.

"את נראית לחוצה," היא אומרת בכנות.

"אני לחוצה. ביליתי את השעה האחרונה בניסיון להסביר לפייס

דוסון למה הוא צריך לחזור להשתמש בדיאודורנט."

דייזי מחווירה. "למה הוא הפסיק?"

אני משפפת את רקותיי, ראשי פועם בכאב מכל הטמטום

שנאלצתי להתמודד איתו. "במחאה על הפלסטיק שמזהם את האוקיינוסים שלנו."

היא מגחכת. "אני לא מבינה."

"מה יש לא להבין?" אני אומרת בציניות. "הדיאודורנט שלו מגיע במיכל מפלסטיק. האוקיינוס מלא בפלסטיק. על כן, כדי למחות על הזוועה הזאת, אין לו ברירה אלא להסריח את האולפן."

דייזי כמעט יורקת את הקפה שלה. "או.קיי. אני יודעת שהוא מגעיל וקשה לעבוד איתו, אבל, זאת אומרת, באמת, כל מילה שיוצאת לבחור מהפה היא זהב טהור."

"אוולין סוף סוף עמדה על שלה ואיימה להתפטר אם הוא לא יחזור להשתמש שוב בדיאודורנט. אז הייתי חייבת לשבת שם ולתווך עד שפייס סוף סוף הסכים לדרישה של אוולין – בתנאי שהיא תתרום מאתיים דולר לצדקה לשימור האוקיינוסים."

"לא היה לי מושג שעד כדי כך אכפת לו מהסביבה."

"לא אכפת לו. החברה החדשה שלו צפתה באיזה סרט דוקומנטרי על לוויתנים לפני שבוע, ואני מניחה שהוא שינה את חייה."

ברגע שהאוכל שלנו מוכן, אנחנו אוכלות את הכריכים שלנו וממשיכות לפטפט. אנחנו מדברות על השיעורים, על החבר החדש שלה, על התפקיד החדש שלי בתחנה. לבסוף נושא מערכת היחסים שלי עולה, אבל כשאני אומרת שהכול בסדר, דייזי מייד מבחינה בפרצוף הפוקר הגרוע שלי.

"מה קרה?" היא מייד שואלת. "את ולוגן רבתם?"

"לא, אני מרגיעה אותה. "בכלל לא."

"אז מה קורה? למה נשמעת כל כך... בלה... כששאלתי מה

שלומכם?"

"כי המצב קצת בלה," אני מודה.

"למה בלה?"

"אנחנו פשוט מאוד עסוקים. והוא תמיד בנסיעות. הוא היה מחוץ לעיר יותר ימים החודש משהיה בבית. חג המולד היה כל כך טוב, אבל קצר מדי. הוא יצא לסיבוב משחקים מייד אחרי החג."

דייזי בוחנת אותי באהדה ולוקחת ביס מטורטיית הטונה שלה. היא לועסת באיטיות, בולעת, ואז שואלת, "איך הסקס?"
 "האמת היא שמצבנו ממש טוב מהבחינה הזאת." טוב מאוד, למעשה. הלילה שבו העמדנו פני זרים בבר מבזיק בזיכרוני. והזיכרון המלוכלך מעביר בי רעד לוחט.

הסקס היה מעולה. אנחנו לא נוהגים לעשות את זה בפומבי, אבל כשאנחנו עושים את זה... לעזאזל, זה מטריף. חיי הסקס שלנו תמיד היו מדהימים. אני מניחה שזאת הסיבה שהמרחק הזה בינינו כל כך נורא. כשאנחנו יחד, הכול מלא תשוקה ומושלם כמו בהתחלה. הבעיה שלנו היא למצוא את הזמן להיות יחד. זמן הוא מצרך נדיר בעולמנו. אני לא אומללה עם לוגן. אם כבר, אני רוצה עוד ממנו. אני מתגעגעת לחבר שלי.

"הזמן שאנחנו בנפרד קשה," אני מספרת לדייזי.
 "אני יכולה לתאר לעצמי. אבל מה הפתרון שלך? זה לא כאילו הוא יכול לפרוש מהוקי. ואת לא תנשרי מהלימודים כשיש לך רק עוד חמישה חודשים עד לסוף השנה האחרונה שלך."
 "לא," אני מסכימה.

"ואתם לא רוצים להיפרד."
 אני מזדעזעת. "כמובן שלא."
 "אולי כדאי שתתחתנו."

אני מחייכת בתגובה. "זה הפתרון שלך? חתונה?"
 "כלומר, שתינו יודעות שזה יקרה בסופו של דבר." היא מושכת בכתפיה. "אולי אם תרגישי שהמחויבות ביניכם גדולה יותר, יהיה לך קל לעבור את תקופת המעבר המלחיצה הזאת. כלומר, בכל פעם שתרגישי רחוקה ממנו, לא תצטרכי לדאוג שהמרחק ביניכם יגדל עוד יותר כי יהיה שם בסיס מוצק במיוחד שישמור על היציבות."

"זה לא רעיון נוראי," אני מודה. "ואני באמת רוצה להתחתן עם לוגן, ללא ספק. אבל יש לנו בעיה של זמן. אפילו אם נרצה חתונת בזק, מתי נוכל לעשות אותה?" אני נאנחת בייאוש. "אנחנו תמיד עסוקים ו/או במדינות נפרדות."

"אז אני מניחה שאין לך ברירה אלא להתמודד עם זה," אומרת

דייזי.

היא צודקת.

עם זאת, זה קשה. אני מתגעגעת אליו. אני לא אוהבת לחזור הביתה מהלימודים אל דירה ריקה. אני לא אוהבת להדליק את הטלוויזיה כדי לראות את החבר שלי לרגע. אני לא אוהבת ללמוד לבחינות ללא הפסקה עד שאני עייפה מכדי לצאת איתו לסרט או לארוחת ערב. אני לא אוהבת את העובדה שלוגן חוזר הביתה אחרי משחק קשה במיוחד ונכנס למיטה שלנו חבול וכואב ומותש מכדי להתכרבל איתי.

פשוט אין די שעות ביום, ועכשיו, כשאני מנהלת את התחנה, המצב עוד יותר גרוע. כשהתחלתי ללמוד בקולג', לא הייתי בטוחה לאיזה תחום אני רוצה להיכנס כשאסיים את הלימודים. במקור שקלתי להיות פסיכולוגית. אבל אז, בשנה ב', התקבלתי לעבודה כמפיקה בתוכנית הרדיו של הקמפוס, והתפקיד גרם לי להבין שאני רוצה להפיק בטלוויזיה. ליתר דיוק, אני רוצה להפיק את החדשות. עכשיו משבחרתי נתיב קריירה, קשה לי יותר להבריז משיעורים או לבקש יום מחלה בעבודה אם ללוגן יש פתאום שעה פנויה או שתיים. לשנינו יש מחויבויות אחרות שחשובות לנו. אז, כמו שדייזי אמרה, אנחנו פשוט חייבים להתמודד עם זה.

"אני מצטערת," אני אומרת. "אני לא מתכוונת להיות מדכאת

כזאת. לוגן ואני בסדר. זה פשוט קשה לפעמים –"

הנייד שלי מתרה על הודעה חדשה. אני מעיפה מבט במסך ומחייכת למראה ההודעה מלוגן. הוא מודיע לי שהקבוצה נחתה בשלום בקליפורניה. הוא עשה את זה גם אתמול כשהם הגיעו לנבדה.

אני מעריכה את העובדה שהוא תמיד שולח לי עדכונים כאלה.

"רק שנייה," אני אומרת לחברתי ומקלידה תשובה. "רק שולחת

ללוגן הודעה קצרה ומאחלת לו בהצלחה במשחק הערב."

הוא עונה מייד.

לוגאן: תודה, בייב. את ממש חסרה לי.

אני: גם אתה חסר לי.

הוא: אני אתקשר אלייך אחרי המשחק?

אני: תלוי כמה מאוחר תתקשר.

הוא: תנסה להישאר ערה? דיברנו רק שתי דקות אתמול בלילה:)

אני: אני יודעת. אני מצטערת. אני אשתה מלא קפה היום כדי להיות

ערנית יותר!

אבל למרות העובדה שאני מקיימת את החלק הראשון של ההבטחה – מחסלת כוסות קפה כמו משוגעת – הקפאין רק גורם לי להתרסק חזק יותר כשאני מגיעה הביתה מהקמפוס באותו ערב. אני מתה מהלכת. בקושי נשארה לי די אנרגיה לאכול ארוחת ערב ולהתקלח. כשלוגן שולח לי הודעה בחצות כדי שנוכל לדבר, אני כבר ישנה עמוק.

4

לוגן

גרייס: איך הייתה מסיבת העיתונאים?
אני: בסדר. פישלתי בכמה שאלות, דיברתי יותר מדי. ג'י עונה על
הכול בתשובות קצרות וענייניות. אבל הוא כבר מנוסה.
היא: אני בטוחה שהיית מעולה 3 <
אני: טוב, המאמן לא לקח אותי הצידה אחר כך ופיטר אותי, אז אני
מניח שעברתי את מבחן התקשורת.
היא: אם הוא יפטר אותך, אני אקרע לו את הצורה.

אני מחייך אל מכשיר הנייד. הרגע חזרתי למלון אחרי המשחק של
הערב נגד סן חוזה, ואני עדיין מלא באנרגיה. בסופו של דבר, התשישות
תכה בי כמו נחשול, אבל בדרך כלל עובר זמן מה עד שהאדרנלין של
המשחק מתנקז מתוכי.

אני: בכל מקרה. מד"ע.
היא: מד"ע? אני עייפה מדי מכדי לפצח את הקוד.
אני: מספיק דיברנו עליי. ספרי לי איך היה היום שלך.
היא: אנחנו יכולים לדבר על זה מחר? אני כבר במיטה. השעה אחת
בבוקר.):

אני מציץ במסך הנייד. לעזאזל. כמובן שהיא במיטה. פה אומנם רק עשר בלילה, אבל בחוף המזרחי שעת השינה שלה חלפה מזמן. אני מדמיין את גרייס מכורבלת וחמימה מתחת למצע הפלנל שלנו. קפוא בניו אינגלנד כרגע, אז היא כנראה ישנה במכנסי המשבצות והחולצה הארוכה שעליה מתנוססת הכתובת **כוח סנאים!** אף אחד מאיתנו לא יודע מה משמעות הביטוי, כי על החולצה יש גם אננס. היא לא גורבת גרביים. היא ישנה יחפה, לא משנה מה הטמפרטורה, וכפות רגליה תמיד קרות, כמו גושי קרח קטנים. כשאנחנו מכורבלים במיטה, היא מצמידה אותן לשוק שלי, כי היא מרושעת. אני משפשף את עיניי העייפות. פאק. אני מתגעגע אליה. אני כותב, **אני מתגעגע אלייך.** היא לא עונה. היא בטח נרדמה. אני נועץ מבט בנייד לזמן מה ומחכה לתשובה, אבל היא לא עונה. אז אני פותח צ'אט אחר ושולח הודעה לגארט.

אני: משקה מהיר כבר?

הוא: בטח.

אנחנו נפגשים למטה ומוצאים פינה שקטה כבר שבלובי. המקום בכלל לא עמוס, אז לא עובר הרבה זמן עד שהבירות שלנו מגיעות. אנחנו מקישים בקבוקים וכל אחד מאיתנו לוגם, הלגימה שלי ארוכה משלו. גארט מביט בי לשנייה. "מה קרה?" "כלום," אני משקר.

עיניו מצטמצמות בחשדנות. "אני נשבע באלוהים, אם אתה מתכוון להיכנס בי שוב בגלל אלכסנדר, אני לא מוכן לשמוע את זה. אתה פרצת לבית שלנו ושתלת אותו שם כדי להפחיד את וולסי למוות. אם נראה לך שאתנצל ששלחתי לכם אותו בחג המולד, זה לא יקרה, ילד." אני מנסה לא לצחוק כשאני מטה לעברו את ראשי. "סיימת?" "כן," הוא נושף ברוגז.

"יופי. כי גם אני לא מוכן להתנצל. אתה יודע למה, ילד? רגע,

ככה אנחנו קוראים זה לזה עכשיו? אני לא מבין את זה, אבל או.קיי, בטח. בכל אופן, כולנו נאלצנו לסבול את נוכחותו המפחידה ועשוית הפורצלן של אלכסנדר. יום ההולדת של האנה פשוט היה התור שלך לעבור את העינוי."

הכעס של גארט מתחלף בחיוך. "למי תשלח אותו עכשיו?"
 "אני שוקל לשלוח אותו לטאק בתור מתנת חתונה." החבר הכי טוב שלנו, טאקר, סוף סוף מתחתן עם האמא של הילדה שלו באביב, אחרי שהוא חי איתה בחטא שלוש שנים מבלי להתחתן, המנוול הכופר. אני קצת מופתע שנדרש לו ולסברינה זמן כה רב להתחתן – הם מאורסים כבר פאקינג נצח – אבל אני חושב שסברינה רצתה לסיים את לימודי המשפטים קודם. היא מסיימת ללמוד בהרווארד במאי.

"אחי. לא." אני יכול להישבע שפניו של גארט מחווירות. "לא מתעסקים עם חתונות של אנשים."

"אבל עם תקופת החגים כן מתעסקים?" אני עונה.
 "בחורות שמחות ונחמדות בימי הולדת וחגים. אבל בחתונות? הן מאבדות את השפיות." הוא נד בראשו באזהרה. "סברינה תתלוש לך את הביצים אם תעשה לה את זה."
 הוא כנראה צודק. "טוב. אני אפיל אותו על דין. זה מגיע לו יותר."
 "נכון מאוד, אחי."

ברונטית צעירה ויפה חולפת על פני השולחן שלנו ועוצרת בשנייה שהיא מבחינה בנו. אני מתכוונן למבט פעור עיניים ולצווחה מחרישת אוזניים, לתחינה לחתימה או תמונת סלפי עם גארט גרהם האחד והיחיד. אבל לזכותה ייאמר שהיא שומרת על קור רוח.
 "שיחקתם טוב הערב," היא אומרת בהיסוס, מבטה המעריץ עובר ביני לבין גארט.

שנינו מטים את הבקבוקים שלנו לעברה. "תודה," עונה גארט בחיוך נימוסי.

"בבקשה. תיהנו מהערב שלכם." היא מנופפת וממשיכה בדרכה, נעלי העקב שלה נוקשות על רצפת השיש בלובי. היא עוצרת בשולחן

הקבלה כדי לשוחח עם הפקיד, וכל אותו הזמן ממשיכה לזרוק לנו מבטים חטופים מעבר לכתפה.

"אוו, ראית, סופרסטאר?" אני לועג. "הן אפילו לא מבקשות ממך סלפי. אתה זקן, זמנך עבר."

הוא מגלגל את עיניו. "לא ראיתי אותה מבקשת ממך סלפי, טירון. ועכשיו אתה מתכוון לספר לי למה אני פה למטה שותה איתך במקום לישון את שנת היופי שלי?"

אני בולע עוד לגימה מהבירה, ומניח את הבקבוק באיטיות.

"אני מפחד שגרייס עומדת להיפרד ממני."

המילים העגמומיות עומדות בינינו.

גארט נראה המום. ואז, עיניו האפורות מתרככות בדאגה. "לא

ידעתי שיש לכם בעיות."

"אין לנו, למען האמת. אנחנו לא רבים או כועסים או בוגדים – ממש לא. אבל יש בינינו מן מרחק כזה," אני מתוודה. אין הרבה אנשים שנוח לי לבקש את עצתם, במיוחד לגבי בעיות עם נשים, אבל גארט יודע להקשיב והוא חבר ממש טוב.

"מרחק," הוא חוזר על המילה.

"כן. מילולי ומטפורי. והמצב הזה רק מחמיר. הכול התחיל כששיחקתי בפרובידנס, אבל לוח הזמנים של הקבוצה היא היה כלום לעומת זאת." אני מחווה בידי בכלליות לעבר הסביבה שלנו. אני בכלל לא זוכר איך קוראים למלון הזה. לעזאזל, בלילות מסוימים אני לא זוכר באיזו עיר אנחנו.

חיינו של שחקן הוקי מקצועי לא תמיד זוהרים. הם כרוכים בנסיעות מרובות. הרבה זמן על מטוסים. הרבה חדרי מלון ריקים. ונכון, אולי זה קצת כמו להתלונן שנעלי היהלומים שלי לוחצות מדי. צרות של עשירים, נכון? אבל חוץ מהשכר המעולה, החיים האלה בהחלט מכבידים, פיזית ונפשית. ומתברר שגם רגשית.

"כן, לא קל להסתגל לזה," מודה גארט.

"לולסי ולך היו בעיות כשהצטרפת לליגה?"

"בטח. הנסיעות התמידיות מקשות על מערכת יחסים."

האצבע שלי מטיילת על תווית בקבוק הבירה. "איך מקילים עליה?"

הוא מושך בכתפיו. "אני לא יכול לתת לך תשובה מדויקת. עצה שלי? תבלו ביחד מתי שרק אפשר. תצאו לכמה שיותר הרפתקאות ש –
"הרפתקאות?"

"כן. כלומר, וולסי ואני בקושי יצאנו מהבית בחודשים הראשונים. היינו כל כך עייפים, אז רק ישבנו וצפינו בנטפליקס כמו זוג זומבים. זה לא היה טוב לנו, ואני לא חושב שזה טוב לאף מערכת יחסים, בכל הכנות. הסתגרנו בבית. היא פרטה על הגיטרה שלה ואני שכבתי על הספה כמו מת, וכן, לפעמים זה נחמד, עצם הידיעה שהיא שם, חולקת את אותו מרחב איתך."

אני יודע בדיוק על מה הוא מדבר. אם אני צופה בטלוויזיה וגרייס לומדת ליד שולחן האוכל שלנו, אני מסתכל עליה לעיתים קרובות ומחייך למראה הקמט הקטן שמופיע על מצחה כשהיא מתרכזת. לפעמים אני מתפתה לגשת אליה ולנשק את הכיווץ, להחליק אותו בשפתיי. אבל אני מניח לה לעבוד, מחייך לעצמי ופשוט נהנה מהעובדה שהיא לידי.

"אבל בפעמים אחרות אתם מרגישים ממש מרוחקים, למרות שאתם יחד," ממשיך גארט. הוא לוקח עוד לגימה מהבירה. "ואז צריך להכניס קצת ריגושים למערכת היחסים. צאו להליכה. תחקרו שכונה חדשה, תבקרו במסעדה חדשה. העיקר שתמשיכו לייצר זיכרונות ולחלוק חוויות. טובות או רעות, הן יקרבו ביניכם."
"אנחנו עושים דברים הרפתקניים," אני מוחה.
"כמו מה?"

אני ממצמץ. "משחקי תפקידים, למשל."
"נחמד. אבל אני לא מדבר על סקס. סקס זה מעולה, כמובן, אבל... זה חשוב לשים אותה בעדיפות עליונה. להראות לה שלא כל העולם שלך סובב סביב הוקי, גם כשזה נראה ככה. ואם זה בכל זאת לא יעזור, שבוע באיים הקאריביים יעשה פלאים."

"אחי, מתי יש לנו זמן לזה? בקושי יש לנו לילה אחד או שניים פנויים, בטח לא שבוע."

"אתם יכולים להסתדר עם מה שיש. בשבוע הבא יהיו לנו שני לילות חופשיים לכבוד ערב השנה החדשה," הוא מזכיר לי. "יש הרבה מקומות קרובים לבית שאתם יכולים ללכת אליהם."
"באמת? בניו אינגלנד? בחורף?"

"אחי," הוא מחקה אותי. "תיכנס לאיר-בי-אנד-בי. יש שם המון בקתות סקי ומלונות, וכולם במרחק של כמה שעות נסיעה מהבית."

"נכון." וגרייס באמת אוהבת סקי...

אני חושב על זה. אנחנו עוד מעט יוצאים לחופשה, ואחריה יוצאים שוב לעוד תקופה ארוכה של משחקי חוץ. אני ללא ספק רוצה – לא, צריך לבלות קצת זמן איכות עם הבחורה שלי לפני הטיוול הבא. אני מפחד שאחרת, המרחק בינינו רק ימשיך לגדול, עד שלבסוף הוא יהיה גדול מכדי שנוכל לגשר עליו.

אני עדיין מודאג חצי שעה מאוחר יותר, כשדרכינו נפרדות. למזלי, פרץ האנרגיה של אחרי המשחק כבר נגמר ועכשיו אני מותש, אז אני יודע שאאבד את ההכרה בשנייה שראשי ייגע בכרית. יש לנו טיסה מוקדמת לפיניקס מחר בבוקר.

"נתראה מחר," אומר גארט ונעלם מעבר לפינה. לכל חברי הקבוצה יש חדרים באותה קומה, אבל החדר של ג'י נמצא בצד השני של המעליות מהחדר שלי.

"נתראה, אחי."

אני שולף את כרטיס החדר מהכיס האחורי ומעביר אותו מעל לידית הדלת, והיא נפתחת בקליק. מתי בדיוק אני מביין שמשוהו לא בסדר? כשאני נכנס לחדר חשוך לגמרי. אני זוכר בכירור שהשארתי את האורות דולקים כשיצאתי לפגוש את גארט. ועכשיו צללים עוטפים אותי, והשערות הקטנות על עורפי סומרות.

פעמון האזהרה הבא מצלצל כשאני שומע צליל רשרוש רפה מכיוון המיטה.

רגע. יכול להיות שנכנסתי לחדר הלא נכון? אבל לא, זה לא יכול להיות. הרי השתמשתי בכרטיס שלי כדי להיכנס – “קדימה, סופרסטאר. אל תכריח אותי לחכות כל הלילה,” הומה קול נשי צרוד.

אני כמעט קופץ מרוב בהלה. מה לכל הרוחות?
זרם אדרנלין מציף את עורקי כשאני מכה את הקיר כדי ללחוץ על המתג. פרץ אור ממלא את החדר, מאיר את האישה העירומה שמשתרעת על מיטת הקינג-סייז שלי כאילו היא מדגמנת ללוח שנה של דוגמניות פיץ-אפ. אחת מזרועותיה מקופלת מאחורי ראשה, שיערה הכהה נשפך מעבר לכתפה ונפרש על הכרית שלי. ציצים ורגליים ועיקול של תחת תוקפים את ראייתי לפני שאני מכריח את עצמי להביט בפרצופה. אני מייד מזהה אותה.
זאת הבחורה מהלובי.

“מה לעזאזל!” אני נוהם. “איך נכנסת לפה?”
הכעס שמתווסף לנימת קולי כלל לא מרתיע את הפורצת הלילית.
“יש לי את השיטות שלי,” היא אומרת בכיישנות מעושה.
אני בכלל לא מסוגל להאמין שהחרא הזה קורה לי עכשיו.
אני משפשף את רקותיי, שלפתע פועמות בכאב. “או.קיי. תראי.
אני לא מכיר אותך, גברת. מה שלא חשבת שיצא לך מזה, זה לא יקרה.
הגיע הזמן שתלכי.”

שפתייה מתעקלות ומשתרבות בעצב. “אתה לא באמת רציני,
היא מייללת. “אני המעריצה הכי גדולה שלך. אני בסך הכול רוצה
להראות לך כמה אני מעריכה אותך.”

“אני אוותר, תודה.” אני משלב את זרועותיי. “את מתכוונת ללכת
או שאני צריך להתקשר לאבטחה?”
ניצוץ זחוח מבזיק בעיניה. “אני לא חושבת שאני יכולה לקום
מהמיטה שלך, חמוד.”

אני מביט בה כלא מאמין כשהיא מרימה את ראשה קלות ומראה
לי את הזרוע שעליה היא נשענה. כלומר, את פרק היד שהיא אזקה
לראש המיטה.

זאת חייבת להיות בדיחה.

אני מגייס את טיפת הסבלנות שעוד נותרה בי ושואל, "איפה המפתח?"

עיניה יורדות במורד גופה, והחיוך המגונה שהיא שולחת לי מגלה לי כל מה שאני צריך לדעת.

לא. אין סיכוי. אני לא מתמודד עם זה הלילה.

מבלי לומר מילה, אני חוצה את החדר אל השזלונג שעליו השארתי את המעיל שלי, ומרים את התיק שלי מהרצפה.

"לאיפה אתה הולך?" צווחת שפנפנת ההוקי ההמומה.

"רחוק מפה," אני עונה בקוצר רוח. אני צועד אל הדלת, ומוסיף

"מעבר לכתפי, אל תדאגי, אני אודיע בקבלה שאת פה."

הדבר האחרון שאני שומע לפני שהדלת נסגרת מאחוריי הוא,

"תחזור לפה מייד, ג'ון לוגן!"

בלתי־פאקינג־ייאמן.

בחוץ, במסדרון, אני מסנן שרשרת קללות חרישיות, חולף על פני המעליות וצועד בעצבים אל החדר של גארט. אני עייף מדי בשביל החרא הזה. רק המחשבה לרדת שוב ללובי ולהסביר את המצב בשולחן הקבלה, ואז לבקש לראות את המנהל, למצוא חדר חדש, להסתכן בשיחה למאמן או למישהו מההנהלה שיחתום להם או משהו. תשכחו מזה. מאמץ גדול מדי, וזה יעלה לי בשעה שלמה של שינה.

"אתה עוקב אחריי?" רוטן גארט כשהוא פותח את הדלת ומוצא

אותי שם. הוא בלי חולצה, יחף, ולובש זוג מכנסיים משובצים.

"אני ישן איתך הלילה," אני ממלמל במקום להסביר את עצמי, ואז

נדהף אל החדר שלו בכוח. אני שומט את החפצים שלי על הכורסה.

"אני רק אעשה קודם שיחה."

"אתה רציני עכשיו?"

אני מתעלם משאלתו, מרים את השפופרת ומחייג אל שולחן

הקבלה.

קול גברי להוט מדי מהדהד באוזני. "מה אנחנו יכולים לעשות

למענך, מר גרהם?"

"היי, האמת היא שזה ג'ון לוגן, החבר לקבוצה של גארט. אני אמור להיות בחדר חמשת אלפים ושתיים-עשרה, אבל כרגע יש אישה עירומה שאזקה את עצמה למיטה שלי –"
גארט מגחך בהפתעה, ואז פולט שאגת צחוק שהוא מעמעם בזרועו.

"מאחר שהמפתח היחיד נמצא בכיס שלי," אני ממשיך בקול מתוח, "אני יכול רק להניח שאחד העובדים נתן לה להיכנס לחדר שלי. או שהיא איכשהו גנבה מפתח. בכל מקרה, המצב שלכם לא נראה משהו."

גארט מתפקע מצחוק ממקומו על קצה המיטה.
"אוי לא," פולט פקיד המלון. "אני ממש מצטער, מר לוגן. אנחנו מייד נשלח את אנשי האבטחה לחדר שלך ונחזיר אותך לשם בהקדם ה –"

"זה בסדר, אני אישן פה עם מר גרהם," אני קוטע אותו. "אבל כן, בבקשה תשלחו מישהו לחדר שלי. אנחנו טסים מוקדם בבוקר, אז אם אנשי האבטחה רוצים לדבר איתי, אני אפגוש אותם לפני שנעשה צ'ק-אאוט."

אני מנתק מבלי לומר עוד מילה. אני יודע שזה לא מנומס, אבל כרגע אני גם עייף וגם עצבני, ואני לא רוצה להמשיך לדבר הלילה. עם אף אחד.

"יש לך עוד שמיכה שם?" אני נד בראשי לעבר הארון וחולץ את נעליי בבעיטה.

גארט קם ובודק. כעבור רגע הוא זורק לעברי שמיכה וכרית, ואני סוחב אותן אל הספה הקטנה מתחת לחלון. הרגליים שלי ייתלו מקצה הרהיט, אבל בשלב הזה כבר לא אכפת לי. אני רק רוצה לישון.
"אני נשבע באלוהים, שפנפנות ההוקי בליגה המקצועית הן משהו אחר," אני מקטר.

"היי, זה טקס מעבר, אחי. אתה לא באמת שחקן הוקי מקצועי עד שאיזו משוגעת עירומה פורצת לחדר המלון שלך." גארט צופה בי מסדר את המיטה המאולתרת שלי בחיוך רחב. "ברוך הבא לליגה."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מארח ימחוך לקמפוס' לחצי כאן